

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historia Missionis Anglicanæ Societatis Iesv

More, Henry

Avdomari, 1660

Propositum quorundam de restringendis muneribus Societatis, n. 22.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38320

1587. laceri, ab illis commodè & comprè vestiuntur; victu destituti & pecuniâ, ab illis sustentantur; & nescientes vbi commorentur, quia ignoti, ab illis e- quos & alia ad iter necessaria habent paratissima, & loca etiam prudentissi- mè designata, vbi in lapsis recuperandis, Catholicis confirmandis, & in Dei cultu propagando laudabiliter laborare possunt. Neque his fini- bus concluditur eorum caritas; Nos enim ipsi qui pondus diei & æstus per plurimos annos sustinimus ex eorum fontibus in nostra necessitate plu- rimum alleuamenti & consolationis habuisse profitemur. Si sciret Amplitu- do vestra quantum pecuniarum in talibus & alijs pietatis officiis Patres in- sumperint, & quàm promptè ad sanctos refocillandos in Carcere derentos, & alios variis rerum ac temporum difficultatibus implicatos & oppressos illi semper accurrerint, non dubito quin actutum coerceret effrenatam auda- ciam eorum qui inuidiæ stimulis agitati de Patrum exultatione ac caritate quidquam imminuerint. Inuidia virtutis comes est, sed vt fumus sic illa ini- tio præualeat, & mox illustratis rebus quibus inuidetur euanciscit, Itaque in spem maximam inducor futurum vt quas tenebras maleuoli Patrum splen- dori offuderunt, illas omnes patefacta rerum veritas dilipet, Amplitudinemq; Vestram prouisuram ne detrahentium licentia tam libere volitet ad bono- rum offensionem, & iacturam Catholicæ fidei, cuius huc vsque (vt vrât Cypriani verbis) mansit per Dei gratiam apud nos robur immobile, & con- tra omnes incurtus oblatrantium fluctuum stabilis & inconcussa virtus.) Hæc Blackwellus; cui plures si necesse esset, adiungere liceret in ean- dem sen- tentiam scriptores; videri autem possunt in relatione visitationis factæ per Cardinalem Segam Clementi Pontifici oblata.

Neque verò iure quisquam nos accuset quod vel vnum ex sede suâ expel- lere conati simus: longè id à nostro proposito abhorret: Bonis Sacerdotibus sedes optamus bonas; Inquietos verò si qui retinere volunt, maximas illis gra- tias habebimus; ita enim minus liberè vagari poterunt ad aliorum animos sollicitandos, & longius aberunt à periculo lapsus & Apostasiæ. Huc acce dit incredibilis labor, sollicitudo, sumptus, periculum in adolescentibus & virgi- nibus, eorumque pecunijs transmittendis: Perpetua ferè primis temporibus in plerisque nostris Residentijs hospitalitas, præsertim erga Sacerdotes qui cer- to hospitio erant destituti; in expediendis ab vrbe negocijs non mediocri cura, & infinita alia quæ ab alijs commemorari decentius possunt quam à nobis: Quibus omnibus in officijs id solari nos quàm maximè par est quod in quibus- dam suis Eminentissimus Protector quondam scripsit, cum sortem nostram fe- licissimam videri affirmaret, eoque magis quòd cum omnibus benefacere sata- gamus non ab omnibus fortasse perinde nobis gratia referatur, quò sit copiosior alterius vitæ retributio.

v. supra
no. 14.
Propositū.
quorun-
dam de re-
stringendis
Religio-
forum offi-
cijs in An-
glia,

XXII. Neque enim (vt numero decimo quarto notatum est) defuere qui- bus propositum fuit Religiosorum hominum officia in Anglia arctis limitibus circumscribere, & Societatem vniuersam ex Insula euocare. Hoc enim scrip- tum

tum reperio quorundam decretum. ” Quamquam magnus rigor esset vllum Religiosorum cogere vt suo habitu incedat his in tenebrosis diebus in Anglia; nihilominus vt discrimen aliquod constituatur inter Religiosam professionem & Ecclesiasticam auctoritatem, plures admittere non debemus ex quocunque Religiosorum Ordine, vt in hoc regnum ingrediantur, quousq; Deo placuerit vt omnino conuertatur, & vt quæque Professio eum locum accipiat qui illi debetur. Quod si fortè aliqui veniant, siue propter valetudinem, siue per alias occasiones, vt neque illi, neque vlli qui iam hic sunt ex quacunque Religiosa Professione, vltiorem habeant auctoritatem intra hoc Regnum Angliæ & Scotiæ, quàm facere Sacrum duntaxat, & Catechizare, & exhortari illos quibuscum versantur, dando bonum consilium & exemplum vitæ vnicuique, absque eo quod se intermiscant in vllis Ecclesiasticis rebus in quibus iurisdicctio vel potestas clauium vsurpanda est; ad eum finem vt quemadmodum Angliæ conuersio primum cæpit ex prædicatione & Martyrio Seminaristarum, diu antequã vlla plane Religiosa persona nostras miseras intueri vellet, ita etiam ij tanquam suo iure laudem, meritum, & triumphum conuersionis Angliæ sibi vendicent) Miseranda profecto res fuisset & prorsus deploranda si in prudentis cuiusquam pijue viri cogitationem huiusmodi propositum venire potuisset. Quid enim? Nunquid quo propinquior est Religiosus status vitæ Christi Domini exprimendæ, eo procul magis amouendi sunt qui illam profitentur ab iis officiis quæ Christus ipse decora sibi existimauit & saluti hominum necessaria? Nunquid Religiosi Sacerdotes de Clero esse censendi non sunt? quod enim votis ad Religiosam obleruantiam obstricti, quod etiam peculiari vinculo sedi Apostolicæ sunt eorum aliqui deuincti, non sunt hæc adeo contemnenda, vt vel ipsi minus idonei censcantur ea propter ad munia Sacerdotalia, vel ab vlllo Catholico Sacerdotum corpore segregandi; sunt potius in Christi corpore (quod est Ecclesia) tanquam in annulo gemma, iisdem quibus cæteri vsibus aptati, atque eo magis idonei ad hominum animos comouendos quo per disciplinæ Religiosæ accuratam custodiam sunt omnium opinione illustriores. Atque de Societate nostra omnibus notum est illam præter perfectionem propriam (cui quisque præ omnibus aliis studere debet) proximorum etiam perfectioni operam sedulam ex Instituto nauare; Inde fit vt (quemadmodum cæteri Mendicantium Ordines Sanctissimi) cum non se ita in solitudines abdiderit vt Deo soli vacet, perpetuæque Contemplationi cum Carthusianis aliisque Monachis incumbat, sed mixtam quandam ex Contemplatiua & Actiua vitæ rationem amplexa sit, Sanctissimo Christi vicario semper præsto sit ad quacunque Ecclesiasticas siue functiones, siue Missiones. Aequum enim est vt in Ecclesia Dei reperiantur qui & se totos Deo deuoneant, & tamen proximorum curam non relinquunt, sed vt ex Sancto Gregorio ad hunc finem citat Sanctus Thomas, iuxta illud Dauidicum, *Memoriam abundantie suauitatis Dei eructent*, & quod in intimo Contemplationis secessu

Religiosi
in corpore
Ecclesiæ
non negli-
gendi,

1587. hauserunt, id in aliorum fructum tanquam ex penu proferant.) Quod sanè vitæ genus tum per se præstantius est eo quod in sola Contemplatione, vel in actione sola versatur (vt Theologi docent) tum ad proximorum utilitatem tanto conducibilis, quanto & liberius aliorum se commodis applicant qui sua quætere non possunt, & magis alijs prælucent qui quod verbis docent factis exequi peculiari lege tenentur, & potiora sunt Diuini Artificis instrumenta quo ipsi à quo motionem omnem accipere debent intimius coniunguntur. Et hæc omnia ita sanè Religiosis Ordinibus conueniunt, non vt in Sacerdotibus eæ virtutes reperiri non possint in quibus cernitur Christiana perfectio, aut vt illi plebem Christianam vtiliter pascere nequeant, sed vt ipsius status Religiosi dignitas atque præstantia ad Ecclesiasticas functiones ritè præstandas singulare adferat adiuuentum. Cuius rei argumentum non leue peti potest ex Apostolorum ipsorum alijsque proximè sequentibus ætatibus in quibus constat Clericorum vitam nihil à Religiosorum obseruantia discrepassè.

Jurisdic-
tio
omnis vn-
de deriu-
tur.

XXIII. Alterum præterea est ad quod animum aduertere hac in re necesse est ex certa & recepta Catholicorum Doctrina, Nulli simplici Sacerdoti, ex ipsius vi ordinationis, Jurisdictionem actualem competere. Quam multi enim Sacerdotes aut solitarij vitam degunt aut in Claustris sibijpsis vacant, aut in seculo beneficia simplicia obtinent sine vlla animarum cura. Omnis autem Jurisdic-
tio à Sede Apostolica tanquam à fonte dimanat, & sicut vnguentum à Capite descendens, per totam diffunditur Ecclesiam. Ex quo & proximè dicto capite sequitur, neque Religiosis quàm Religiosi sunt illicitum esse aut incongruum proximorum salutem incumbere, neque reliquis Sacerdotibus eo ipso quod Sacerdotes sunt vllam datam esse actualem Jurisdictionem, aut in plebem Christi potestatem, priusquam à Pontifice vel alijs ipsi subditis Prælatibus auctoritate legitima mittantur. Vnde igitur tantum Chaos inter Regulares & reliquos Sacerdotes vt in proximorum salute procuranda pares esse non possimus? dignitates quidem Ecclesiasticas (quoad sine peccato inobedienciæ possumus) refugimus: sed neque Sacerdotibus in Anglia dignitas plerumque vlla, aut vlla planè in foro externo Jurisdic-
tio concessa est. Animos verò hominum quantum diuina gratia concedet, sine vlla Jurisdictione externa iuare commune est omnibus qui mittuntur, in eaque re præstanda, quantum occasio fert non segniter laboratur; Idem enim Dominus Meis nos operarios in vinea sua constituit: Ab eodem fonte tum vetera Religiosorum Ordinum priuilegia tum noua ad hanc Missionem accommodata accepimus. Magis etiam fortasse propriè aut magis conuenienter (absit verbo inuidia) huiusmodi Missiones Societatis hominibus quam Sacerdotibus reliquis committuntur. Nostræ enim Societatis, tum ex Institutione ipsa, tum ex varijs Priuilegijs, tum ex peculiari voto à sede Apostolica approbato, proprium est ad varias toto orbe Missiones destinari: Societatis homines in ipsis Missionibus Obedientiæ subditi sunt: Nihil possidere proprium, aut sibijpsis accumulare possunt; Ad regulares obseruantias (quantum locorum fert ratio) obligantur: sibijpsis mutuò cogniti esse